Any XXXVII · juliol 2021

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 113

Mig segle de dedicació al Museu

Entrevista al Padre Calzada, escolapi

Editorial

Temps propici

CONTINGUT

En aquest número del Portal Obert hi trobareu un resum de les darreres activitats d'aquest curs, un curs que, gràcies a Déu, hem pogut començar i acabar amb bon ànim, malgrat les restriccions que a tots ens han condicionat a causa de la pandèmia.

Obrim ara un parèntesi en les activitats acadèmiques i en la vida comunitària. Però la formació continua, d'una altre manera : més contacte amb la família i els amics, més relació amb les parròquies d'origen o en las que col·laborarem, dies de convivència amb els companys i amb els nostres bisbes, més temps per pregar, per ajudar, per treballar, per llegir, per descansar.

En fi, visquem l'estiu com un temps propici, un temps ple d'oportunitats, un temps de gracia, com Déu vol que ho siguin tots els temps de la nostra vida.

Molt bon estiu a tots ! Fins aviat !!

Mn. Salvador Bacardit
Rector

portalobert nº 113

Director:
Equip de Formadors

Redacció i Edició:
Manuel S.C. Rodríguez

Fotografia:
Mateo Gómez

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@seminaribarcelona.cat

Disseny, maquetació i impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal:
B-43509-86

www.seminaribarcelona.cat

Segueix-nos de més a prop a l'Instagram, on hi trobaràs totes les activitats que fem d'una manera més immediata.
@semibcn · instagram.com/semibcn

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT 2100-1047-91-0200096265

Crònica / Agenda

Gener - Agost

GENER-FEBRER

30/01 06/02 Exercicis Espirituals a Solius
13 Xerrada 25 anys del Concili Tarraconense, a càrrec del bisbe Sergi Gordo
17 Comença la Quaresma
20 Xerrada amb l'administrador del Seminari, Javier Osés
21 Sent la Creu, a Sta. Maria del Mar

MARÇ

6 Recés.
13 Xerrada "Actualitat de Sant Tomàs d'Aquino", a càrrec del prof. Martín Echevarria
19 Celebració de Sant Josep, amb el bisbe auxiliar de Getafe José Rico
21 Dia del Seminari

ABRIL

16-18 Exercicis Espirituals del Seminari Menor, predicats per Mn. Agustí Vives
17 Xerrada sobre l'afectivitat, a càrrec de Sonsoles Yago i Àlex
24 Trobada d'escolans al seminari

MAIG

5 Institució de ministeris lectors i Acòlits
16 Ordenació presbiteral d'en Mn. Samuel Gutiérrez (Sant Feliu Ll.)
17 Xerrada "La pregària", a càrrec del P. Jaques Philippe
29 Missa del Beat Pere Tarrés a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

JUNY

17 Celebració final de curs
19 Comença el període de vacances.
20 Ordenació diaconal d'en Francesc Cortés (Sant Feliu Ll.)

JULIOL

12-16 Convivència d'escolans.
18 Ordenacions diaconals a la Sagrada Família.
25-30 Sortida amb el Sr. Cardenal a Benicàssim (activitat cancel·lada)

AGOST

22-27 Exercicis Espirituals Etapa Pastoral

Font casa d'Espiritualitat Santa Elena (Solius)

Exercicis espirituals a Solius

Pel camí de la Infància Espiritual

Foto de grup a la Casa d'Espiritualitat Sta. Elena

Després d'unes setmanes dedicades completament a l'estudi per a la realització fructífera dels habituals exàmens de gener, els seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona vam poder aprofitar la primera setmana de febrer per fer el tradicional curs de recés anual.

No obstant això, el fet que aquest any estigui marcat fortament per la pandèmia, ens ha portat algun imprevist acompanyat de certa tristesa, ja que ens vam veure obligats a haver de renunciar, per temes sanitaris i logístics, a la ja acostumada Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle (Solsona). No cal dir que allà sempre ens havíem sentit molt ben acollits pels monjos, a més del fantàstic entorn per caminar que disposa.

En conseqüència, la providència de Déu ens ha portat a la Casa Santa Elena, situada a la Vall de Solius (Santa Cristina d'Aro, Girona). Allà ens van rebre càlidament les Germanes de l'Institut de Sant Josep de Girona, les quals ens van ajudar amb la seva caritat a facilitar-nos la nostra estança perquè no ens haguéssim de preocupar el mínim. Gràcies al meravellós paisatge tan característic del Baix Empordà, vam poder gaudir d'un entorn amb molta vegetació, ple de camins, per mitjà dels quals es podia arribar en pocs minuts, al monestir cistercenc de Santa Maria de Solius, on encara avui resideix una comunitat.

Tanmateix, els exercicis espirituals van ser predicats pel nostre director espiritual del Seminari, Mn. Pere Montagut, el qual va escollir encertadament la figura de Santa Teresa del Nen Jesús (o Santa Teresina, com li agradava que li diguessin a ella), com a patrona i acompanyant espiritual de tots els nostres dies de recés.

Vam tenir la gran oportunitat d'aprofundir en la seva vida i, sobretot, en la seva infància espiritual, en el "camí de la confiança i de l'abandonament total en Déu", del qual tants sants posteriors s'han pogut aprofitar. Aquesta infància es tradueix en romandre com a nens davant de Déu, és a dir, "reconèixer el seu no-res, esperar-ho tot del bon Déu, com un nen petit ho espera tot del seu pare, és no inquietar-se per res, no buscar fortuna"; "ser petit, és també no atribuir-se a si mateix les virtuts que un practica, creient-se capaç de quelcom, sinó reconèixer que el bon Déu posa aquest tresor de la virtut a la mà del seu petit fill perquè se serveixi d'ell quan ho necessiti; però sempre és el tresor del bon Déu". Certament, les seves paraules troben poca acollida en una època com la nostra, en què la societat es regeix per la competència, el poder, els diners, la fama i tota classe de seguretats materials.

No obstant, Jesús ens ho adverteix com un requisit per entrar al Regne del cel: "Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant, és el més important en el Regne del cel" (Mt 18,3-4).

Finalment, l'últim dia vam tenir la inesperada i entranyable visita del nostre cardenal Omella, amb el qual vam poder celebrar fraternalment l'Eucaristia, dinar i fer-li algunes preguntes generals sobre la situació eclesial que vivim; ocasió que aprofitava per preguntar-nos com havien anat els exercicis i amb quines idees ens havíem quedat per dur a la pràctica. Acte seguit, vam anar tots junts a visitar els monjos del monestir i vam aprofitar per cantar el "Salve Regina" a la verge, que tant ens havia acompanyat aquella setmana.

Amb els Sr. Cardenal i els monjos del monestir

Eduard Mata Grau
Etapa Discipular

Inici de la Quaresma: Sent la Creu

El passat 21 de febrer es va celebrar una nova edició de "Sent la Creu". Per sisè any consecutiu, el Sr. cardenal Joan Josep Omella i els seus bisbes auxiliars van convocar als barcelonins a una Eucaristia molt especial on, evidentment, no podia faltar el Seminari Conciliar de Barcelona.

Enguany el convidat principal de "Sent la Creu" va ser el cardenal veneçolà Baltazar Porras, arquebisbe de Mérida, administrador apostòlic de Caracas i, per damunt de tot, un ferm defensor dels drets del poble veneçolà. El seu testimoniatge, al igual que el de Mons. Juan José Aguirre (bisbe de Bangassou a la República Centreafricana) l'any passat o el de Mons. Enrique Figaredo (prefecte apostòlic de Battambang a Cambodja) fa dos anys, no ens van deixar indiferents. El cardenal Porras ens va apropar a una realitat molt diferent a la nostra i ens va fer reflexionar sobre la fe i la Història de Veneçuela. En el marc incomparable de la Basílica de Santa Maria del Mar, Mons. Porras va mostrar els lligams entre el nostre país i el seu i ens va ajudar a entendre els greus problemes que té Veneçuela en aquests moments.

En un temps litúrgic tan especial com la Quaresma, la seva homilia va ser molt propicia per meditar sobre la nostra necessitat de conversió, penediment, i, alhora, el deure de fer quelcom per a ajudar a les persones que pateixen. Considero que conèixer de primera mà la situació de molts veneçolans ens ajuda a plantejar-nos més seriosament les nostres pròpies privacions voluntàries en temps quaresmal. El dejuni, l'almoina i el repartiment fraternal (obres caritatives i missioneres) adquireixen més sentit si cadascun de nosaltres reflexiona sobre el dolor de Crist i de molts germans. En efecte, *Sent la Creu* va ser un bon moment per a aprofundir en la preparació interior per la festa més important del calendari cristià, el Diumenge de Pasqua.

Durant la col·lecta destinada a Veneçuela, Joan Josep Omella va apel·lar explícitament a la generositat de tots els assistents i, ja cap al final de la celebració, va demanar a tots els assistents que donessin medicacions que no fessin servir a un bisbe veneçolà que actualment viu a la Cartoixa de Montealegre i organitza els enviaments al seu país. Cal mostrar la solidaritat amb fets concrets. Per altra banda, una jove veneçolana, que resideix fa dos anys a la nostra ciutat, va donar el seu testimoni abans de l'inici de l'Eucaristia. En línia amb l'homilia del cardenal Porras, ella va explicar també amb molta

claredat com és la vida a Veneçuela avui en dia i el context en el que ella va prendre la decisió de venir a Barcelona per a començar una nova vida i ajudar la seva família econòmicament. Una lliçó de fortalesa i de fe.

Un altre aspecte a destacar d'aquesta activitat de la Delegació de Joventut, ja tradicional en la nostra l'arxidiòcesi, va ser l'ambient que es va viure a la Basílica de Santa Maria del Mar. Malgrat les dificultats que patim per la pandèmia i les mesures que determinen les autoritats sanitàries, es van esgotar les entrades per a aquesta edició de *Sent la Creu*. Els seminaristes també vam participar d'una trobada molt especial que enguany no era la Sagrada Família, com en altre ocasions, però que sí tornava a tenir una Creu com a protagonista.

Com altres anys, en acabar l'Eucaristia es va adorar la Creu de Sant Climent, símbol de l'aliança entre els colons i els indis. Convé remarcar que, sota aquesta Creu, es va oficiar la primera Eucaristia al continent sud-americà. Es tracta d'una creu que ens recorda el passat i, al mateix temps, fa present una realitat ben actual, la Creu a Veneçuela. En el fons, aquesta Creu de Sant Climent ens recorda els patiments en molts països arreu del món, no només en el país caribeny. També ens pot fer pensar en les avantatges, malgrat la crisi, que tenim a casa nostra en comparació amb altres indrets del planeta i en la capacitat de lluitar, recolzats per la fe, de molts cristians. Es més, aquesta Creu, com tota Creu, fa present la redempció de Crist, un esdeveniment que tornarem a celebrar dintre d'un mes. Molts motius per a donar gràcies a Déu, motius per l'esperança.

Jaime Moyá
Etapa Configurativa

Pinzellades sobre Sant Tomàs d'Aquino

L'actualitat d'un referent, pel Prof. Martín Echavarría

Sant Tomàs d'Aquino, el més sant d'entre els doctes, i el més docte d'entre els sants.

Tot seminarista, com a tal, ha de tenir un viu afecte per Sant Tomàs d'Aquino, i és que ell és el guia dels seus estudis, tant filosòfics com teològics: ho testimonien, en temps recents, el decret sobre la formació sacerdotal del Concili Vaticà II *Optatam totius* (n. 16), la carta de Pau VI *Lumen Ecclesiae* (n. 1) o també el Codi de Dret Canònic (n. 252 § 3), entre d'altres textos.

El professor Echevarria impartint la sessió.

Aquesta estima, però, per Sant Tomàs, ha de ser encara major en els qui formem part del Seminari Conciliar de Barcelona: ell és patró del nostre Seminari (des de 1735). No és estrany, doncs, que l'efígie que presideix la façana del seminari sigui la d'aquest sant Doctor de l'Església.

En honor de Sant Tomàs, s'havia pensat de fer una dissertació sobre la seva figura en el dia de la seva festivitat, el 28 de gener, però trobant-nos llavors en temporada d'exàmens es va pensar de traslladar-la per a més endavant, per al 13 de març. Durant els dies previs a la xerrada vaig poder percebre com l'expectació per aquesta conferència era gran entre els seminaristes: a això ajudava molt, sense dubte, el fet que el conferenciant fos Martín F. Echavarría, doctor en Filosofia i llicenciat en Psicologia, un dels més insignes tomistes d'Espanya.

Echavarría ens va parlar sobre l'actualitat de Sant Tomàs. Certament, ens deia, *"Santo Tomás no es actual con la actualidad de lo que está de moda"*, sinó que és actual amb una actualitat molt més profunda i estable: *"Santo Tomás es actual porque la verdad es actual"*. En efecte, Sant Tomàs presenta molts arguments que son verdaders, perennement verdaders, i per això actuals. En síntesi, Sant Tomàs és actual per la veritat dels seus continguts.

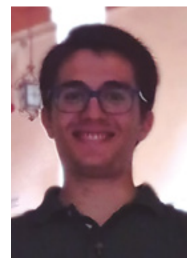
Precisament per la veritat que hi ha en els escrits de Sant Tomàs és que el Magisteri de l'Església ha recomanat (*"y más que recomendado"*, deia en Martín) el Doctor Angèlic com a guia dels estudis. No és que el Magisteri faci verdaderes les paraules de Sant Tomàs, ans al contrari: la veritat de les paraules de Sant Tomàs és reconeguda i declarada pel Magisteri. En altres paraules, l'autoritat científica de Sant Tomàs (és a dir, la veritat dels seus escrits, en quant conformes a la Revelació i a la recta raó) justifica la seva autoritat canònica (és a dir, la seva recomanació per part de l'Església), i no a l'inrevés. Es per això que, em sembla, Echavarría estructurava la xerrada amb un ordre determinat, parlant-nos primerament del valor de veritat dels escrits de Tomàs, i sols en un segon moment del seu valor canònic atorgat pel Magisteri.

Comentant el text de la *Lumen Ecclesiae* de Pau VI, en Martín ens descobria com la mentalitat de Sant Tomàs no és aquella característica de la modernitat, que construeix sistemes de pensament tancats, sinó que la seva és una mentalitat realista, és a dir, oberta a la realitat i al coneixement d'aquesta, vingui d'on vingui i digui qui la digui (ja sigui Sant Agustí, ja Aristòtil, ja el Pseudo-Dionís, ja autors orientals com el Damascè, etc.). I pel fet que, com deia Sant Tomàs, "l'estudi de la filosofia no és per conèixer el que han pensat els diferents autors, sinó per conèixer la veritat de les coses" (*In De caelo*, lib. 1 l. 22 n. 8), s'entén el que ens deia el Martín: *"Santo Tomás no nos abre a su sistema, sino que nos abre a la realidad, y por eso se puede construir sobre Santo Tomás"*. Aquí rau, diria, una raó més de l'actualitat de Sant Tomàs: el seu pensament, en tant que obert a ulteriors coneixements de la realitat, és un pensament viu, capaç d'enriquir les nostres ments i de ser alhora enriquit per noves coneixences.

Després de mostrar-nos, en un repàs d'algunes de les principals aportacions tomasianes en els camps filosòfic i teològic, la unitat del pensament de Sant Tomàs i com en ell les diverses disciplines filosòfiques i teològiques s'il·luminen i complementen mútuament, Echavarría cloïa la seva exposició, tot encoratjant-nos a aprofundir en l'estudi d'aquest sant Doctor per mitjà de la lectura dels mateixos textos de Sant Tomàs (en llatí, si és possible!).

Imatge de Sant Tomàs d'Aquino presidint la façana principal del Seminari

Per acabar aquest article, volia fer referència a una dada interessant que ens ha donat Echavarría: de Sant Tomàs es deia que aprengué més davant del Sagrari que davant dels llibres. I és que no sols buscava Déu amb l'intel·lecte, sinó també amb la voluntat inflamada per l'oració. Així, Sant Tomàs és per a nosaltres també model per la seva *cognitio affectiva* que tenia de Déu, i de què ens parlava Echavarría. És el que deia un eximi deixeble de Sant Tomàs, dominic del s. XX, anomenat Santiago Ramírez: *"En santo Tomás no es posible separar su oración de su estudio, como tampoco es posible separar su sabiduría de su santidad, pues santificándose se hizo sabio y estudiando se santificó; en él no se explica su ciencia sin su oración, ni tampoco su oración sin su ciencia (...): si en santo Tomás no puede separarse el santo del sabio, tampoco en los tomistas"* («¿Qué es un tomista?», *Ciencia tomista*, 27 [1923], pp. 177.193); i, tampoc, de nosaltres, futurs teòlegs que caminem vers el presbiterat.

David Lucena Peris
Etapa Configurativa

Trabajo de Síntesis

Final de los estudios institucionales

Durante los años de estudio de Teología hay lecturas que a uno le impresionan sobremanera. Una de ellas me impactó tanto que ha dado pie a mi trabajo de síntesis. Al acabar los estudios teológicos, los alumnos realizamos un trabajo que consiste en resumir toda la teología a la luz de un tema.

En The case for Jesus Brant Pitre habla del cuerpo de Jesús como el verdadero templo donde habita Dios. Y continúa argumentando que, si el templo es su cuerpo, el altar tiene que ser su corazón. Esto me llamó poderosamente la atención. Si el corazón de Cristo era el verdadero altar donde se ofrecía el verdadero sacrificio, la cruz no podía ser vista solo como un acto exterior cruel y sin sentido, sino principalmente como un acto interior de caridad desbordante. Investigando un poco encontré que los padres de la Iglesia, los primeros cristianos, también hablan del corazón como un altar donde ofrecer a Dios sacrificios agradables.

Y la Biblia, describiendo el sacerdocio de Cristo, dice que el cuerpo de Jesús es la cortina del Templo ¿Y qué había detrás de esa cortina? ¡Precisamente un altar! El altar donde cada año se expiaban los pecados. De esta manera, el corazón de Cristo puede ser visto como el altar donde se lleva a cabo la redención de la humanidad, donde se realiza la nueva y eterna alianza y donde se nos obtiene la gracia para amar a Dios. Continué con mi investigación y encontré que el lenguaje del corazón y las entrañas refleja constantemente la intimidad del hombre y de Dios.

En resumen, la Revelación nace de las entrañas de Dios Padre, que envía a Jesucristo al mundo para sanar el corazón endurecido del hombre. Por el bautismo, el Espíritu Santo circuncida los corazones de los hombres para que entren a formar parte del nuevo pueblo de Dios que es la Iglesia, donde María tiene un lugar preeminente como Madre de Dios, como aquella que llevó a Jesús en sus entrañas y lo dio a luz. Por mi parte, estos han sido algunos de los temas que he tratado en el trabajo de síntesis. Mis compañeros de curso también han realizado su síntesis personal a partir de temas interesantísimos. Jaime Moyá ha partido de un tema mariano para explicar toda la teología: María como Madre de la Iglesia; e Íñigo de Alfonso ha reseguido todos los tratados teológicos a través de la misión ad gentes de la Iglesia.

Fernando Gilabert Llabrés
Etapa Configurativa

Pare i germà, com Sant Josep

Entorn a la solemnitat del 19 de març

La solemnitat de Sant Josep, aquest curs, ha estat viscuda al Seminari amb un entranyable afecte. Molts han estat els motius que han fet de la celebració quelcom molt especial: ell és, com és ben conegut, patró del seminaristes i de l'Església universal; a més s'afegeix al patronatge del nostre seminari, l'any de Sant Josep, proclamat pel papa Francesc el passat 8 de desembre.

La celebració va començar amb el rés cantat de les primeres vespres solemnes i la benedicció del santíssim, com cada Dijous. Al matí següent, vam continuar amb els Laudes i l'ofici de lectures que, seguidament, van estar procedits per un esmorzar que feia honor al nostre patró. Molts varen ser els seminaristes que, tot finalitzar la pregària, frisant per la xocolata i els croissants, varen sortir escopetejats pel passadís cap al menjador. Com que no era festiu a la facultat de teologia de Catalunya, l'horari matinal va transcórrer amb normalitat, com és habitual, amb les classes magistrals que per motiu de la Covid-19 seguim fent telemàticament.

Al dinar va seguir una tertúlia que va comptar amb un convidat molt especial, el aleshores bisbe auxiliar de Getafe, Mons. José Rico (a dia d'avui, bisbe de Jerez de la Frontera). El col·loqui va ser molt enriquidor per a tots. El bisbe Rico ens va parlar de la nova perspectiva evangelitzadora que ha donat a la seva catequesi, donant un lloc primordial a l'acció de l'Esperit Sant. També ens va parlar de la seva vocació des d'una visió de l'Església universal. També de la dimensió intel·lectual del prevere. Així mateix ens va parlar de la història del Cerro de los Ángeles i de les seves carmelites, una de les quals és germana d'un seminarista del nostre seminari. Per últim, va donar algunes pinzellades a la vinculació entre terrorisme i ideologia.

Un cop finalitzada la xerrada, vam celebrar una solemne Eucaristia presidida pel mateix bisbe Rico qui, a l'homilia, ens va exhortar a imitar la figura de Sant Josep: pare, custodi i cap de la família de Natzaret. Del seu exemple hem d'aprendre, com diu el papa Francesc, *"la mateixa cura i responsabilitat: estimar al Nen i a la seva mare; estimar els sagraments i la caritat; estimar a l'Església i als pobres"* (Patris Corde, 5). També va proposar la seva paternitat com un pilar permanent com un far en l'església que dóna llum a tots aquells cridats a viure la paternitat. En concloure l'Eucaristia, vam poder saludar a alguns familiars que s'havien afegit a la celebració del nostre Patró i tot seguit vam anar al menjador per a continuar els festejos.

En David Lucena i Pau Camacho tocant amenitzant amb el violí la vetllada festiva de Sant Josep

El sopar també va estar al nivell d'una celebració com la de Sant Josep i la vetlla, que vam tenir a continuació, va estar amenitzada per un seguit de cançons (no va faltar la, ja clàssica, interpretació de l'Eduard Mata i el violí d'en David Lucena), anècdotes i acudits que ens van fer xalar de valent. A la gran festa es va afegir l'alegria d'acollir un nou company, en Toni Barenys, que feia un temps que estava discernint la vocació al sacerdoci. La seva entrada de nou al seminari, va fer encendre més els ànims, i els companys més forçuts el van mantejar ven amunt. Les completes van marcar el fi d'una alegre celebració, que no podia acabar de millor manera que cantant a dues veus el *"sub tuum praesidium"*.

El Bisbe José Rico a les vigílies de Sant Josep

Etapa Configurativa al Santuari de Sant Josep de la Muntanya

L'endemà al matí vam preparar la vetlla de pregària per les vocacions que va presidir el bisbe auxiliar Mons. Antoni Vedell. Moltes famílies de seminaristes, així com feligresos de les parròquies on ajudem, van venir pregar per noves vocacions i per la fidelitat de tots. La vam viure amb molt agraïment i amb una gran devoció. Les paraules amb què concloïa la jornada el nostre rector, Mn. Salvador Bacardit, en són un bon testimoni: *"Gràcies a Déu i a tots pel que hem celebrat i compartit amb motiu de la festa de Sant Josep. Que el nostre Patró ens ajudi a seguir avançant en aquest clima d'alegria i fraternitat!"*

En agraïment a tantes gràcies, el dia 27 de Març, els seminaristes de l'Etapa Configurativa (els "teòlegs"), que residim a Sant Josep de la Muntanya, vam fer una visita el Santuari que porta el nostre nom. Allà ens vam trobar amb els seminaristes de Terrassa i vam pregar en aquest santuari únic a la península situat al barri de Gràcia. Com és costum, segons ens van explicar les germanes, alguns vam escriure a Sant Josep per tal de demanar-li més santes i fidels vocacions al nostre seminari.

Xavi Capmany
Etapa Configurativa

XXVII Trobada d'Escolans

Caminem amb Sant Josep

Pòster de Sant Josep a descobrir durant la trobada

Durant el matí del dissabte 24 d'abril, a l'edifici del Seminari, va tenir lloc la XXVII Trobada d'Escolans que any rere any organitzen els seminaristes dels bisbats de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat; enguany amb més il·lusió que mai, ja que l'any passat, a causa de la pandèmia, no va ser possible organitzar-la ni dur-la a terme.

Sota el lema "Caminem amb Sant Josep", una seixantena d'infants que col·laboren a les respectives parròquies en el servei d'escolans, van poder gaudir de diferents activitats que ens recordaven els goigs i els dolors de la vida de sant Josep, enguany escollit com a model proposat per l'Església en l'any jubilar en honor seu. Així doncs, les activitats ens recordaven diferents moments de la vida del pare de la família de Natzaret, com per exemple: l'esposori de Josep i Maria, el somni de Josep, la fugida a Egipte, el cens i la presentació al Temple.

La jornada va acabar amb l'Eucaristia presidida pel formador del Seminari Menor de Barcelona, mossèn Joan Mundet, i concelebrada per la resta de formadors del Seminari Conciliar de Barcelona. En la homilia, mossèn Joan aprofitava per mostrar l'actitud de Josep davant de Jesús i Maria, en el marc del servei que ja realitzen aquests infants en el si de les comunitats on col·laboren, i mostrant el sentit de les activitats mentre s'anava descobrint una imatge de sant Josep amb el seu fill Jesús.

Un dels grups a la terrassa del seminari

Tot i ser una jornada marcada per totes les mesures sanitàries corresponents, els infants van poder gaudir d'un dia amb escolans d'altres realitats parroquials i amb els seminaristes d'ambdues diòcesis. Amb sant Josep, continuem apropant-nos més a Jesús, per conèixer-lo millor, i estimar-lo més.

Josep Sellarés
Etapa Configurativa

Del fósil al hombre y...

Entrevista desde el Museo Geológico

Una vida dedicada a la investigación académica y la docencia: entregada en un sacerdocio «bello y bueno». Una aproximación al P. Sebastián Calzada Badia, director del Museo Geológico del Seminario.

El próximo curso cumplirá 30 años como Director del Museo Geológico del Seminario de Barcelona, institución donde lleva colaborando un decalustro.

El P. Calzada con una de las vitrinas del Museo

A las puertas de la vigilia de la solemnidad de San José, entramos en el Museo Geológico del Seminario de Barcelona: nos acogen estanterías llenas de fósiles de todo tipo y el Padre S. Calzada, su director. Este incansable escolapio acude cada día a trabajar al Museo, donde ha fraguado una larga y profusa especialización en paleontología, especialmente en el campo de los braquiópodos y gasterópodos del periodo Cretácico. Ha hallado y dado nombre a gran cantidad de especies y géneros nuevos; e, incluso, su nombre ha entrado a formar parte en diversas enciclopedias. Pertinaz en la investigación, el Museo Geológico ha sido y sigue siendo el hogar de este científico; un hogar que se ha establecido, con el paso de los años, en una de las fundaciones más emblemáticas de nuestra diócesis y, particularmente, del Seminario. No obstante, la discreción de esta institución merece ser contemplada a la luz de su recorrido histórico y aporte a la fe cristiana, en particular, hoy. ¿La inclinación de la mirada hacia el fósil puede llegar a elevarla hasta el misterio del cosmos?

Preséntese brevemente: ¿qué apercepción tiene usted de sí mismo, tras muchos años de sacerdocio y dedicación?
Soy un hombre con muchos defectos y muy crítico conmigo mismo; y un hombre muy feliz: un hombre libre... Ah, y acérrimo enemigo de un hipotético cambio climático generado por culpa del hombre.

Es usted una figura importante y con mucha historia no solamente para el Seminario Conciliar de Barcelona, sino para la historia de la geología en nuestra tierra. ¿Cuáles son sus raíces?
Nací en Barcelona el 8 de diciembre de 1932, en una familia muy católica; mi padre murió en la guerra. Mi madre se apoyó en la fe tras la pérdida de su esposo. Me educaron cristianamente; de hecho, el cristianismo siempre ha estado presente en mi vida: en mi familia había dos escolapios. Decidí entrar precisamente en la vida religiosa a los catorce años.

... y del hombre a Dios

Enseñando el Museo a Guillem i Xavi en un momento de la entrevista

Me enamoré de ese nuevo tipo de vida, especialmente gracias a la presencia del P. Luis Campanyà, que marcó gratamente mi existencia. De aquí brotó mi vida piadosa, también en gran medida, por la educación músico-religiosa que recibimos y la introducción al canto gregoriano.

Fue una época dura, pues pasamos hambre: los estragos de las consecuencias de la Guerra civil llegaron a todas partes, incluso al monasterio de Irache (Estella), donde pasé mis primeros años. Estudié la filosofía y ejercí de sacristán mayor: me enamoré completamente de la liturgia y esta me salvó de muchos problemas. Realmente, recuerdo aquel periodo como un momento de la vida en el que me maravillé por la belleza del monasterio y de la vida religiosa.

Más tarde pasé a Albelda, en la Rioja, donde cursé los estudios de Teología. Desempeñé la función de bibliotecario y me apasioné por la teología del movimiento litúrgico, con mucha tirada en los años 50, y de la figura de Odo Casel, con bastante fuerza en el siglo veinte.

Enseñanza e investigación... ¿fue entonces cuando decidió volcarse en la enseñanza y mundo académico?
Sí, así fue. El obispo G. Modrego me ordenó en Barcelona a los 23 años, con dispensa, el 29 de junio de 1955, precisamente en esta casa, en la capilla del Seminario. ¡Mi historia está ligada a este lugar!

Enseguida me enviaron a Sabadell en octubre de ese mismo año, donde entré al mundo de la enseñanza y empecé a dar clase de Física y Química. Además, tuve la ocasión de proseguir mis estudios; en 1958 me enviaron a la Residencia de estudiantes S. Antonio; ejercí de director en una época difícil, un ambiente juvenil y alocado.

A la par, empecé a estudiar Químicas; carrera que se convirtió en un gran escollo y decidí pasar a Geología. Al acabar la carrera en 1961, estuve destinado a Sarriá, en un colegio internado: fue el momento en que conecté con los alumnos y, aunque era un profesor "heterodoxo", supe conectar con ellos. Allí estuve tres años. En 1964 volví a Sabadell, donde seguí dando clases. Precisamente en esa ciudad conocí a un gran paleontólogo, M. Crusafont, y, al celebrar una misa por el alma del recién fallecido Teilhard de Chardin iniciamos una amistad que marcaría mi vocación a la paleontología.

La pasión por el mundo fósil no llegó sino cuando me enviaron a Vilanova y la Geltrú, allí estuve de 1967 a 1970: iba al campo a buscar fósiles y fue así como, tras experimentar un gusto inaudito por esta rama de la ciencia, empecé a relacionarme poco a poco con el Museo Geológico del Seminario, pero indirectamente.

Traía fósiles Mn. Luis Via Boada, que era rector del Seminario y capellán de las Jerónimas y entré en el mundo académico. Entre 1971 y 1973 estuve en el colegio de la

Mostrando una de las Enciclopedias donde sale su referencia

El escolapio en su mesa de trabajo

calle Balmes y publiqué mi primer artículo; desde entonces no he dejado de hacerlo hasta ahora, que llevo 283 publicaciones en revistas especializadas internacionales. Luego ejercí la docencia y dirección de BUP en Sarriá (1973-1974); también en S. Antón (1975-1976), donde fui director; también lo fui en la calle Diputación de 1979-1982; en el curso 1979-1980 viví en Santa Eulalia, en la enfermería provincial de la Escuela Pía.

Realicé mis estudios de Doctorado en el año 1975. Me especialicé en "Braquiópodos infracretácicos del levante español" con el Dr. M. Crusafont. Ya estaba trabajando por las tardes en el Museo; combinaba la enseñanza en Sarriá por las mañanas con la investigación por las tardes. Mi afecto a la paleontología creció y seguí la tarea educativa tanto de primera mano con los estudiantes como desde el punto de vista académico.

Fíjate que, de vez, en cuando, todavía me topo con exalumnos por la calle y se acuerdan de mis clases con afecto. Esta es, sin duda, una de las mayores alegrías de mi vida.

No obstante, los años 70 y 80 fueron una época dura. Así como expresa Benedicto XVI en el famoso discurso del 22 de diciembre de 2005, la recepción del CVII fue «dramática» y se abrieron varios caminos. ¿Por qué no optó usted por seguir la «hermenéutica de la discontinuidad y ruptura? Muchos religiosos colgaron el hábito; muchos sacerdotes colgaron la sotana. ¿Por qué siguió usted adelante?
Años 70: los viví luchando, con unas ideas claras; vi a mucha gente cómo se marchaba y aguanté.

¿Pero, por qué valía la pena seguir adelante con el sacerdocio y el trabajo educativo que seguía realizando si lo ordinario era romper con el pasado y empezar otro camino?
En mi caso, mi familia me ayudó mucho; siempre agradeceré a mi madre, que me repetía de continuo: «recuerda que eres cura». Yo seguí adelante porque no podía no concebir una vida alejada de la religión. Quería y quiero a Nuestro Señor y creo firmemente que el Señor me ha llamado... Y yo tengo el deber de corresponder con mi fidelidad. Esto lo descubrí porque disfrutaba con la labor que realizaba; mi vida de sacerdote era bella y buena. Y seguí.

¿Cómo se vivió la convulsa época de los últimos decenios de siglo en el Museo Geológico?
Había un sincero y profesional ambiente de trabajo en el Museo; dio un paso adelante gracias a la remodelación de otro director, Bataller: remodeló el museo y lo amplió, buscando el calor del sol...

Mn. Via se retiró por enfermedad y este se reunió con el Provincial; me pidieron que fuera subdirector del Museo. Recibí mi primer sueldo simbólico y coticé en la seguridad social. Hasta entonces yo había venido a trabajar por gusto, no había recibido ninguna retribución económica. Esto me permitió dar un paso adelante y colaborar más estrechamente con el Museo. El Cardenal Jubany me había nombrado subdirector del Museo en 1982; luego fui nombrado director, por el Cardenal Ricardo Maria Carles, el 15 de enero de 1992, cargo que llevo ejerciendo desde hace 30 años.

Pero, ¿por qué este interés por las ciencias naturales?
Este museo abrió sus puertas en un contexto científico en el que la unidad entre razón y fe, entre ciencia y teología se había puesto

Una de las vitrinas del Museo

en duda desde algunas corrientes “evolucionistas”. Este museo nació para defender y mostrar cómo no están reñidas, sino al contrario: van juntas de la mano. Y yo sigo aquí por ello. ¡Esta es mi labor!

Entonces, ¿en qué sentido existe una estrecha ligazón entre ciencia y teología?; ¿Podemos atrevernos a afirmar que hay un nexo entre el fósil y Dios? Al preparar esta entrevista, me he acordado de unos versos de Dante del primer canto del “Paraíso” vv.103-114: «Totes les coses ordre van guardant / entre elles em digué, ‘i això és la forma / que a Déu mateix fa l’univers semblant. / Aquí veu el llampec del Seny Enorme / la criatura alta, el qual és fi / pel qual és feta l’apuntada norma. / Vers l’ordre que jo dic és el tendir / de les natures, pel que en elles hi ha / a llur Principi més o menys veí. / I així a diversos ports han de marxar / per la gran mar de l’ésser, i cadascuna / segons el seu instint la ruta fa».

Así pues, de lo particular a lo universal: de lo finito a lo infinito; del fósil a Dios.
Existe una profunda unidad entre fe y ciencia: no hay disensión alguna, sino unión: solo para aquel que quiere interpretar y dejarse tocar realmente por las ciencias naturales. A mí no me han apartado de Dios, sino al contrario.

¡Póngame algún ejemplo de ello!
Así como dice el CVII, hay que leer la Escritura con el espíritu de la época y es menester «leer» las ciencias naturales con el mismo espíritu, con realismo y comprendiendo el contexto. Las ciencias naturales que aparecen en el Evangelio deben ser leídas a la luz de la época y arrojan incluso luz a la misma ciencia. De hecho, el relato de Caín y Abel puede ser leído como la expresión religiosa de la muerte del Homo sapiens neandertalensis a manos del Homo sapiens sapiens. Pero esto es una teoría propia, que ahora mismo me sirve de ejemplo...

Por último, quisiera preguntarle cuál debería ser la «vocación» a la que está llamado a seguir el Museo Geológico: ¿a qué está llamada esta institución en nuestra ciudad?
La paleontología pasa una grave crisis; pocos hoy en día se dedican a esta rama y viven de ello... No obstante, la pervivencia del Museo debe estar estrechamente ligado al Seminario y por aquello que nos mueve; no puedo imaginarme un Museo desligado de la fe y de la fe en Dios. El Museo debe convertirse en una nueva comunidad, en la que reine la investigación alegre y seria y pueda ser foco de un nuevo acercamiento a la fe desde las ciencias naturales.

Xavier Campmany
Etapa Configurativa

Guillem Lisicic
Etapa Configurativa

El P. Calazada acompañado por sus actuales pastores

 Durant La Pasqua: Betel'21

"Et vull viu"

El dissabte 17 d'abril es va celebrar a Barcelona Betel 21, un esdeveniment destinat a joves cristians de la diòcesi i al qual vam assistir quatre seminaristes. El nom triat per a aquest acte no ha estat casual: Betel, que en hebreu significa «casa de Déu». Ni tampoc ho ha estat el lema escollit: "Et vull viu", inspirat en l'exhortació apostòlica Christus Vivit del papa Francesc.

Precisament, Betel 21 pretenia ser una jornada en què els joves participants, vinguts de diferents realitats de la diòcesi, poguessin fer experiència de ser aplegats tots ells en una mateixa casa, convocats pel mateix amor de Déu, alhora únic i irrepetible per cadascun.

La jornada va constar de dues parts. Una primera, que va consistir en tres ponències, i, a continuació, una adoració eucarística presidida pel bisbe auxiliar, Mons. Antoni Vadell. El primer ponent va ser el Padre Joaquín, de Madrid, que es dedica a l'evangelització a través d'Instagram.

En la seva intervenció va explicar el significat del lema "Et vull viu". En la vida -va explicar- podem caure en dos extrems: viure per excés, evadint-se del moment present amb múltiples obligacions, o per defecte, sense arriscar per por al fracàs i a les dificultats. La solució a aquests dos extrems -va indicar- és retornar a l'amor original amb el qual Déu ens va crear, viure cada moment amb tot el cor, retornant-li a Déu l'amor amb el qual ens ha estimat en crear-nos i donar-nos la vida.

A continuació va ser el torn de l'artista Patrícia Trigo, que va reflexionar sobre els talents que Déu ens dóna. Aficionada al dibuix des de petita, va decidir dedicar-s'hi professionalment després de la carrera. En un moment en què estava passant per dubtes de fe va decidir utilitzar el dibuix com a mitjà d'oració i, fruit d'això, va fer el primer dibuix de la mare de Déu en una ocasió en què es va sentir abraçada per ella per primera vegada.

Des de llavors, que va començar a elaborar més dibuixos d'aquest tipus -sobre la mare de Déu, sant Josep i el nen Jesús- i a publicar-los, va créixer el seu nombre de seguidors a Instagram i es de-

dica a evangelitzar a través del seu talent.

El darrer ponent va ser l'Enhamed, atleta paralímpic guanyador de quatre medalles d'or, que va compartir el seu testimoni de com la ceguesa ha significat per a ell una oportunitat per descobrir i agrair a Déu els dons rebuts i per aprendre a confiar en Ell i en la seva Providència.

En paraules seves: pregar des de L'acte va culminar amb l'entrada solemne del Santíssim Sagrament i una estona d'adoració eucarística, per poder posar en mans del Senyor tot allò que Ell havia fet ressonar en l'interior de cadascú a través dels tres convidats.

Per les paraules del bisbe, li demanàvem al Senyor que obrís el nostre cor perquè el poguéssim reconèixer en la nostra vida i així ser enviats com a testimonis seus als nostres ambients més quotidians.

Toni Barenys Queralt
Etapa Configurativa

Jacques Philippe ens ensenya a pregar

El dia 17 de maig ens va visitar Jacques Philippe, un sacerdot francès molt conegut per les seves obres a molts països d'arreu del món. Reunits a l'Aula Magna del Seminari, ens va parlar als seminaristes de Barcelona, Sant Feliu i del Seminari Interdiocesà, ens va parlar sobre l'oració en la vida del prevere.

El Padre J. Philippe va néixer el 12 de març de 1947 a Lorena, França. Va estudiar matemàtiques a la universitat, dedicant-se després a l'ensenyament i la recerca científica. L'any 1976 va ingressar a la Comunitat de les Benaurances, fent estada diversos anys a Jerusalem i Natzaret estudiant hebreu i les arrels jueves del cristianisme. Després que la comunitat li demanés ser sacerdot en 1981, va viatjar a Roma per fer estudis Teologia i Dret Canònic. Aleshores començà a treballar com a director espiritual acompanyant la formació de sacerdots i seminaristes de la Comunitat. El 1994 retorna a França, on assumeix diverses responsabilitats, participant en el Consell General de l'Ordre, alhora que continua exercint la direcció espiritual i la formació dels nous membres de la Comunitat. És llavors que comença a predicar recessos espirituals regularment a França i a l'estranger, consolidant així els seus principals temes en dotze llibres sobre espiritualitat que tracten temes com l'oració, la llibertat interior i la pau de cor. S'han venut més d'un milió de còpies en 24 idiomes.

Va començar la xerrada citant la carta del Sant Pare Joan Pau II als sacerdots en ocasió del Dijous Sant de 1979. En ella recordava que convertir-se vol dir "orar en tot temps i no defallir" (Lc 18. 1; Jn 4. 35). Ens va amonestar que sense oració el sacerdoci es converteix en esforç humà que difícilment és capaç de produir fruits de conversió en els altres. També va descriure l'oració com a permanent tensió orientada a Déu.

Per tant, primer de tot, ha d'haver-hi oració, diàleg amb Crist, i solament després l'acció. Per a reforçar aquesta tesi ens va recordar que *"Jesús va cridar els qui va voler perquè estiguessin amb ell"* (Mc, 13-15). Allò prioritari no és tant el treball, sinó principalment cuidar la comunió amb Crist. Si el sacerdot resa, encara que tingui les seves limitacions, farà molt de bé als altres. En canvi el sacerdot que no resa esdevé en un home perillós.

El Padre Philippe va confessar que la fidelitat quotidiana és el "secret" de l'oració i que Satanàs sempre suggerirà falses raons per no resar. La veritable oració no és una qüestió de tècniques. Segons Sant Joan de la Creu: *"Hi ha moltes persones que estan convençudes de resar bé i resen malament"*.

Cal resar amb Fe, Esperanza i Amor. El primer és la Fe. Quan tenim el cor "de pedra" no ens acosta a Déu el sentiment sinó la Fe, és a dir la certesa que Ell està viu i present en l'Eucaristia. Si resem fins i tot quan no ens ve de gust som recompensats ja que Déu treballa en secret. A vegades es poden donar "llums" sobre Déu, sobre nosaltres mateixos o sobre què decisions prendre, però no sempre són presents. L'important és creure en Ell. El fet de creure és suficient perquè Ell faci un treball en nosaltres. És necessari un acte d'humilitat que testimoniï la nostra pobresa: *"Crec perquè espero tot de Tu"*.

El ponent ens va obrir el cor a una oració dels sants en la qual sovint hi ha pobresa i abandó en la seva Providència. Citant una altra vegada a Sant Joan de la Creu, ens va dir que *quant més ens endinsem en la llum de Déu, més ens adonem de la nostra misèria*. Com el raig de llum que entra per la finestra i il·lumina la pols de l'habitació que abans no vèiem.

La oració és també un acte d'Amor (no sempre romàntic). Sovint ens busquem a nosaltres mateixos, busquem als dons espirituals i no busquem en realitat estar amb el Senyor. L'oració gratuïta dóna més fruits.

Va concloure citant a Sant Joan Evangelista: *"Ja que Déu ens ha estimat primer, estimem també nosaltres"* (1 Jn 4, 19). Per tant l'oració és acollir primer l'Amor de Déu per després poder estimar.

La xerrada va provocar diverses preguntes de seminaristes i formadors que van donar peu a un diàleg edificant per a tots els assistents. Després va concelebrar la Santa Missa i ens va dirigir l'homilia. Finalment va compartir el sopar amb els seminaristes de Barcelona.

Un regal del Senyor per agrair, el fet de poder acollir al P. Jacques Philippe, conèixer-lo i poder-lo escoltar.

Giovanni Ferraris
PROPEDEUTICO

Institució Lectors i Acòlits

Rebent ministeris en el camí de formació

Els nous lectors, Josep, Andreu i Manolo

Els nous acòlits Jaime i Íñigo

El passat 5 de maig el Seminari Conciliar de Barcelona va viure un dels moments més especials d'aquest curs amb la institució d'acòlits i lectors. Els tres seminaristes de quart de Teologia van rebre el ministeri del lectorat : Andreu Salinas, Josep Sellarés i Manuel Rodríguez. Dos dels seminaristes de cinquè de Teologia van rebre el ministeri de l'acolitat: Íñigo de Alfonso i Jaime Moyá. L'encarregat de presidir l'Eucaristia va ser Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona ordenat el passat 20 de desembre, i que presidia per primera vegada una institució de ministeris al Seminari. Des de les reformes del Concili Vaticà II, les antigues ordes menors van ser reorganitzades en diversos ministeris que habitualment reben els seminaristes al llarg del seu procés formatiu.

El bisbe Javier va encoratjar els seminaristes a demanar al Senyor el do de la perseverança en el camí vers el sacerdoci. També va fa referència a la importància dels ministeris que rebien (lectorat i acolitat). En el moment central de la institució els nous lectors reben de mans del bisbe el leccionari que besen mentre els nous acòlits reben el calze i la patena. Són gestos que indiquen litúrgicament l'especial atenció del lectorat envers la Paraula de Déu i la referència de l'acolitat com a servei a l'altar.

La celebració d'aquests ministeris va ser ocasió per reprendre una certa normalitat en la vida del Seminari enmig de la situació provocada per la pandèmia. En efecte, era la primera institució d'ordes menors des de la declaració de l'estat d'alarma el mes de març del 2020. A més, un bon nombre de familiars i amics va poder assistir presencialment a la celebració al Seminari amb les degudes mesures i l'aforament limitat. Tal com va ressaltar el rector, Mn. Salvador Bacardit, tot plegat va ser un moment de gran joia per a la comunitat. D'una banda, veure com cinc seminaristes prossegueixen el seu camí vers el sacerdoci i reben aquests ministeris. De l'altra, poder compartir la celebració amb familiars, amics i també feligresos de les comunitat parroquials on col·laboren pastoralment el cap de setmana els seminaristes.

Joan Piñol i Garcia
Etapa configurativa

Els nous instituits amb el Bisbe Javier i l'Equip de Formadors

El seminari des de Roma

Continuant estudis a l'Etapa Pastoral

Pau amb uns companys

No totes les notícies del seminari sortiran de les quatre parets de l'edifici del carrer Diputació, no? El passat mes de juliol, ara fa un any, em varen comunicar que, un cop finalitzat els estudis del batxillerat en teologia, podria continuar estudiant una llicència a Roma. I això és el que he fet aquest curs que estem a punt de finalitzar.

Mentre em preparo de manera intensa espiritualment per a rebre el ministeri de diaca, primer, i el ministeri presbiteral després, dedico gran part del temps de l'Etapa Pastoral, a estudiar la llicència de teologia fonamental a la Pontifícia Universitat Gregoriana. Aquesta és una gran oportunitat que m'ofereix l'Església de Barcelona per aprofundir en alguns temes de la teologia que sempre m'han interessat, alhora que compleixo el mandat episcopal de tornar al cap de quatre anys amb uns estudis que, si Déu vol, s'espera siguin de gran servei per la nostra Diòcesi.

Quan vaig començar aquí a Roma molts amics em deien que sortia d'un seminari per anar a parar a un altre seminari, per continuar tancat entre llibres i allunyat de la gent, de la pastoral. No us nego que al principi també m'hi sentia així, però amb el temps vaig anar comprenent el sentit d'aquesta missió: no és qüestió d'allargar el procés del seminari, que ja és prou llarg en sí mateix, sinó que és el compliment d'una missió molt concreta també dirigida a la pastoral. Els estudis no són una manera d'omplir el temps mentre s'espera a que caigui una ordenació, sinó que són un servei. Els membres de la nostra estimada Església cada dia tenen vides més complicades, la ciència moderna cada dia ens desafia amb noves preguntes morals i ètiques, la societat secularitzada cerca una manera d'omplir de sentit llur vida mentre l'Església proposa camins que moltes vegades no són prou vistosos, ni prou "chic", els canvis sobre la matèria sagramental exigeixen reflexió... tenim en l'Església una riquesa que resta oculta per a molts dels nostres veïns i que cal presentar de manera atractiva. Estudiar a Roma no significa allunyar-se del món per restar entre llibres; sinó que significa envoltar-se de llibres, idees, persones... per tornar al món i oferir un servei ministerial renovat, sempre actiu, sempre acollidor, sempre disposat a arriscar la vida per donar la vida que Crist ens comunica.

D'altra banda, estar a Roma significa molt més que dedicar-se a l'estudi. En broma els diferents companys que vivim al Pontificio Colegio Español diem que vivim en un centre d'alt rendiment teològic, però també tenim temps per a compartir: pizza i gelats conformen el menú dels dissabtes a la nit mentre aprofitem per passejar per alguns carrers de la ciutat eterna i visitem els testimonis de l'època romana i de l'esplendor del cristianisme: el Coliseu, els fòrums romans, les Basíliques Majors... a vegades ens agrada pujar el cim del mont Aventí, visitar els nostres amics benedictins i compatir una bona cervesa mentre gaudim de l'skyline romà.

També queda temps per dedicar a la tasca evangèlica. Aquest curs colpejat per la Covid ha estat realment complicat fer qualsevol tipus d'acte evangelitzador: moltes parròquies no volien arriscar-se a permetre que preveres i seminaristes hi anessin per a fer catequesis o d'altres serveis; tampoc Caritas o altres entitats, que han preferit mantenir el servei amb els ciutadans més veterans. Però això no ha estat un entrebanc, sinó una oportunitat: davant el desafiament pandèmic m'he dedicat a l'evangelització en les xarxes, tot seguint les recomanacions del papa Francesc de portar la Paraula de Déu també al continent digital. Per això he muntat un blog i una compta de youtube on setmanalment vaig penjat alguns vídeos de temes relacionats amb el cristianisme (que de moment no tenen massa èxit, però sé d'algunes persones que s'ho miren); i em queda pendent també endinsar-me en el món de tiktok. He vist en aquestes xarxes socials com el jovent es mou molt ràpidament, com les idees corren, i que es pot fer molt de bé amb poques paraules, i molt de mal si deixem de banda aquest nou terreny per descobrir.

Pau Manent
Etapa Pastoral

Tocant la malaltia i fragilitat humana

Visita del Propedèutic al Cottolengo

“Buscad primero el Reino de Dios y su justicia y el resto se os dará por añadidura (Mt 6, 33)”

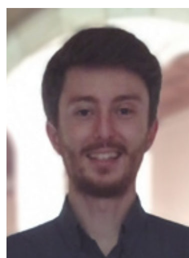

Estatua del Padre Alegre en la casa de Barcelona

Buscar el Reino de Dios puede parecer tarea difícil o lejana, o incluso para el más pesimista, casi imposible. Pero la verdad siempre es más bella que cualquier pesimismo, y las hermanas Servidoras de Jesús del Cottolengo del Padre Alegre en Barcelona nos lo demuestran con su día a día vivido en el amor de Cristo. ¿Y dónde encontrar este amor, se preguntará alguno? Durante la visita que los seminaristas de propedéutico hemos hecho a su gran casa hemos podido ser testigos del amor que se hace obra a través de las hermanas y los voluntarios en el cuidado y cariño para con los enfermos que allí viven.

Lo que hemos visto no es un centro de atención social ni tampoco un trabajo desganado, sino todo lo contrario: es una familia plenamente dedicada al cuidado de sus miembros que más sufren, de los enfermos. Como en toda familia, en el Cottolengo del Padre Alegre hay muchos y diferentes rostros, vidas y almas. Las edades varían desde los 3 años hasta los 93. Cada persona es distinta con sus aficiones y habilidades y también con sus dolencias y necesidades. El poner la vida al servicio de quienes más lo necesitan no es para las hermanas un ideal sino una realidad como lo es la familia, algo tan tangible como lo son todos y cada uno de los acogidos en la casa.

Nos contaba una hermana durante la visita que cuando alguna vez ha sentido pesadumbre o enojo por el cansancio de la jornada el Evangelio ha venido a ella recordándole lo que Jesús clama en Mt 25, 40: En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis. ¿Cómo, pues, dirigirse a cada uno de los hermanos enfermos? La respuesta es esta: como si de Cristo se tratase.

La fuerza que empuja a ser al Cottolengo tiene como pilar fundamental la oración. A través de ella las hermanas y todos los acogidos en la casa ponen en manos del Señor su vida, alegrías, sufrimientos, peticiones y gracias. Esto es algo a lo que, en verdad, todo cristiano está llamado a hacer, a vivir un diálogo puro y sincero con la oración, pero lo que caracteriza el carisma de esta congregación es la grandísima fe y abandono absoluto en la providencia. Si algo falta en la cocina, si el dinero no alcanza para cubrir los gastos o si se necesitan más manos de las que hay, no escucharemos jamás una petición o insinuación por parte de las hermanas, tan siquiera conoceremos qué necesitan. Dios proveerá. ¡Y así lo ha hace! El hecho de que desde la década de 1930 hasta hoy día la divina providencia haya mantenido viva y unida la gran familia del Cottolengo es muestra de su actuación en el día a día moviendo los corazones de tantas buenas personas que, con su gran o pequeña aportación, son instrumento de un amor que viene de lo alto.

Daniel Delgado
Etapa de Propedèutic

Testimonis de pobressa i conversió

Amanece en Calcuta

El passat 16 d'abril es va estrenar en cinemes el documental *Amanece en Calcuta*, dirigit per l'escriptor i periodista José María Zabala, que, en els últims anys, s'ha especialitzat en la direcció de documentals de temàtica religiosa. Només dues setmanes després del llançament de la pel·lícula, vam tenir l'oportunitat de gaudir de la projecció del documental en el Seminari, ocasió que vam aprofitar per a fer un petit cinefòrum.

La pel·lícula repassa el llegat de Santa Teresa de Calcuta a través del testimoni de diferents persones, per a les quals entrar en contacte amb la persona o obra de la fundadora de les Missioneres de la Caritat va suposar un abans i un després en les seves vides. En el seu treball, Zabala no cerca tant elaborar un retrat d'aquesta santa tan del nostre temps, com plasmar de quina manera la petjada de l'Amor de Déu que va deixar en la terra la Mare Teresa ha estat -i continua sent avui dia- camí de trobada amb el Senyor per a gent de tot el món.

Els testimonis que componen l'hora i mitja de metratge de Amanece a Calcuta són molt variats. Darrere de totes les històries, no obstant això, batega la trobada dels seus protagonistes amb aquella caritat divina que transforma a l'home, i de la qual Santa Teresa de Calcuta va ser instrument i testimoni excepcional, especialment entre els més pobres. En elles es recullen des d'intervencions de diversos sacerdots per als quals conèixer personalment a la Mare Teresa va suposar un fort impuls vocacional, fins a impactants històries de conversió i canvis de vida, passant pel relat d'algunes gràcies concedides per intercessió de la santa albanesa. Particularment belles són la història d'Emmanuel Leclercq, que va ser rescatat per la pròpia santa d'un abocador de Bombai i acollit per les Missioneres de la Caritat als pocs dies de néixer, i que avui dia es prepara per a ser sacerdot; o la de Rosario Dueñas, que després de veure truncada una prometedora carrera esportiva per un greu accident, va donar un nou sentit a la seva vida a Calcuta al servei dels pobres i moribunds, després d'una trobada amb la Mare Teresa.

Després de veure el documental, vam tenir ocasió de comentar entre tots la pel·lícula per a posar en comú les impressions que ens havia generat i, sobretot, per a escoltar de primera mà el suggeridor testimoni dels diversos seminaristes que, en algun moment de les seves vides, han pogut participar com a voluntaris a Calcuta d'aquesta extraordinària labor caritativa iniciada per la Mare Teresa.

Joan Xipell Font
Etapa de Propedèutic

En aquest any dedicat a Sant Josep, implorem del Sant Patriarca la gràcia de les gràcies: la nostra conversió *(Patris corde)*. Tal com el Sant Pare ens proposa, ho fem a la llum de la consideració de les set característiques que descriuen la seva paternitat:

Pare estimat
Pare en la tendresa
Pare en l'obediència
Pare en l'acolliment
Pare del coratge creatiu
Pare treballador
Pare a l'ombra

Salve, custodi del Redemptor
i espòs de la Verge Maria.
A vós Déu us confià el seu Fill,
en vós Maria va dipositar la seva confiança,
amb vós Crist es va forjar com a home.

Oh, benaurat Josep,
mostreu-vos també pare per a nosaltres
i guieu-nos en el camí de la vida.
Obtingueu-nos gràcia, misericòrdia i
coratge,
i defenseu-nos de tot mal. Amén

Imatge de Sant Josep i Jesús nen, al claustre del Sagrat Cor del Seminari. Autor: Francesc Carulla i Serra.